

[Forsvarsministeren.]

flere midler i Grønland end forudsat, ikke mindst med henblik på en udvikling af redningstjenesten. Der kan jo også, som det ærede medlem sagde, være andre forhold, der spiller ind. Det vil imidlertid i det første års tid være muligt at opretholde de danske forsvarsetablissementer i Grønland i det hidtidige omfang, og vi må så bruge denne tid til nærmere at overveje den fremtidige ordning.

Det er jo et led i det indgåede forlig, at tjenestetiden skal nedbringes til 12 måneder plus genindkaldelse, og ligesom i regeringsforslaget er denne tjenestetidsnedsættelse betinget af en stærk forøgelse af forsvarrets frivillige mandskab.

I denne sammenhæng vil jeg gerne besvare det spørgsmål, som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen stillede: hvorfor der skulle 3 000 mand ekstra til en nedsættelse til 14 måneder, men kun 1 000 mand derudover til en nedsættelse til 12 måneder. Ud fra en rent talmæssig betragtning må man undres herover, men det er, fordi man i denne sag ikke alene må tage et talmæssigt, men også et kvalitetsmæssigt hensyn. Allerede ved nedsættelse af tjenestetiden til 14 måneder vil de værnepligtige til forskellige poster få en efter de sagkyndiges opfattelse for kort uddannelse, således at de må erstattes af faste folk. Det er årsagen til, at man allerede på det trin skal bruge forholdsvis mange, og konsekvensen heraf er selvfølgelig, at antallet af værnepligtige bliver forholdsvis mindre.

Det er, som det fremgår af betænkningen, meningen, at tjenestetiden skal nedsættes gradvis i takt med tilgangen af frivillige. Det er en fremgangsmåde, som er fastlagt for at sikre, at der hele tiden findes det fornødne beredskab i både kvalitativ og kvantitativ henseende, og det betyder, at vi ikke straks kan nedsætte tjenestetiden, men at der vil blive tale om en overgangstid. De værnepligtige, som gør tjeneste i dag, gør derfor klogt i at regne med, at der ikke sker nogen ned-

sættelse for deres vedkommende. Jeg kan bekræfte, at når vi begynder at indkalde garnisonstropper, vil de naturligvis få den forudsatte tjenestetid på 10 måneder. Hvor når der inden for søværnet kan ske en reduktion — det bliver for øvrigt en meget lille reduktion — af tjenestetiden, vil bero på forskellige praktiske forhold.

Der er her gjort bemærkninger om anvendelse af det frivillige mandskab. Jeg skal nøjes med at sige, at jeg er enig i de fremførte betragtninger, og jeg ved, at man i hærkommandoen — det bliver navnlig et hærspørgsmål — er meget opmærksom herpå.

Da tjenestetidsnedsættelsen er betinget af, at et tilstrækkeligt antal frivillige melder sig, er det naturligt at spørge, hvordan udsigterne da er for at få dækket behovet. Der er næppe nogen, som med sikkerhed kan svare herpå i dag. Kun ved vi, at vi må gøre os ekstra anstrengelser for at kalde på de frivillige. Med det for øje har jeg overdraget forsvarrets personeludvalg at fremsætte forslag til de fornødne foranstaltninger, både på det lønmæssige, det uddannelsesmæssige og andre områder. Jeg havde så sent som i går en samtale med udvalget. Jeg fik det indtryk, at der arbejdes både dygtigt og energisk med problemerne, således at vi nok i en nogenlunde nær fremtid kan få fastlagt det mest nødvendige i den forbindelse. Derimod vil der nok gå nogen tid, før spørgsmålet om den civile, erhvervsprægede uddannelse kan komme ind i, hvad skal jeg sige, en mere fast form, og derfor er jeg også enig i, at vi skal være varsomme med, hvad vi stiller de unge i udsigt på dette område.

Der er jo i udvalget principiel enighed om, at lønnen skal gives som en normalløn og som bonus eller efterløn. Hvad den normale løn angår, tror jeg ikke, at man kan bevæge sig ret meget uden for de eksempler, der er givet i bilag 1 til lovforslaget. Går man højere op, får man forstyrrelser i lønsystemet inden for forsvaret, og jeg er enig med det ærede medlem hr. Østergaard i, at